

unir-les després en combinacions diferents. Això faria possible d'evitar les accions secundàries de la digital en alguns casos desagradables, per exemple, el pols lent produït a causa de la influència del vague, les alteracions de conducció, l'acció vaso-constructora en cas d'altres pressions, etcètera. Aquest pla no ha estat encara realitzat i sembla molt inversemblant que s'hi arribi més endavant. Però si això s'obtingués, seria molt difícil d'escollir aquells casos en els quals s'hagués de fer ús d'aquestes combinacions especials. Al contrari, jo considero la millor tàctica, de fer ús de la digital amb totes les seves conseqüències i de lligar-la amb els remeis per a combatre les influències danyoses. D'aquests auxiliars ja en parlaré més endavant. En l'estat actual de la ciència prefereixo d'acceptar com a base del tractament amb digital, l'originària didalera les fulles titulades, polvoritzades i d'administrar preparats especials només en casos determinats.

Una d'aquestes indicacions especials és, per exemple, l'acció ràpida en un cas de necessitat. En aquests casos són de gran utilitat les injeccions subcutànies o intravenoses de determinats preparats digitàlics. Aquesta mena de tractament, descobert per Albert Fraenkel, s'ha descabdellat considerablement en el transcurs dels anys. Ara, és un mètode reconegut per tothom, no solament en casos desesperats, sinó també en els casos on el ventrell es resisteix completament a acceptar el remei, o quan la circulació de la sang cap el cor és tan retardada a causa d'estancaments abdominals, i que l'acció de la droga es retardaria i disminuiria massa administrada per la boca.

No sols troben aplicació els preparats digitàlics en les injeccions intravenoses; les substàncies actives pures de "strofantus"—estrofantina i onabaina—s'usen també actualment. Aquesta mena de tractament és impossible sense una dosificació molt exacta. La seva influència és instantània, per la qual cosa es fa precisa una tal exactitud en la dosi.

L'administració rectal en forma de petites enemes ajuden també en casos de la mateixa categoria, on no és possible una administració per la boca.

Auxiliars del tractament digitàlic

Ja he fet esment anteriorment de la unió de la digital amb altres substàncies actives, les quals

podrien en certa manera canviar la influència de la digital. Un d'aquests ingredients és l'*atropina*, de la qual se'n pot esperar que disminuirà una de les influències més fortes de la digital, d'excitar els *vagus*. L'*atropina* està indicada o, almenys, es pot recomanar en casos de bradicardia accentuada i d'origens diferents, o allà on hi hagin o siguin d'esperar perturbacions de la conducció. Ha d'ésser administrada amb molta cura i no solament basant-se en consideracions teòriques. En aquesta mateixa recopilació es pot esmentar la cafeïna, si és que s'usa per aturar una bradicardia existent.

Els diürètics són reconeguts com de gran valor en el tractament amb digital. La cafeïna i les diverses formes de teobromina fan serveis inapreciables. Un dels remeis que han agafat més fama en terres de parla alemanya és l'anomenat "eufilin", en forma de supositoris o injeccions intravenoses.

Els nous preparats solubles de mercuri, el novasurol i el salirgan, foren introduïts en el mercat per Paul Saxel (assistent de la primera clínica mèdica). Fent ús d'aquestes injeccions amb precaució i aplicant-les en el precís moment, en dosi necessària, són, potser, el més gran progrés en el tractament modern de les malalties del cor. La deshidratació produïda per aquest procediment, disminueix la resistència de la circulació, allibera el cor i els ronyons de la major part de la càrrega i obre el pas per tal que la digital actuï millor.

La dieta és un mitjà insubstituïble en casos d'hidropesia i és ja tan conegut, que seria de més a més una explicació detallada.

La sagnia és especialment recomanable en casos de grans pressions de les artèries sobrealimentades de sang i especialment si estan sobrecarregats els pulmons i el fetge. És molt important, de sagnar el malalt abans del tractament amb digital, que d'altra manera no seria possible. Sagnar els membres inflats pot tenir la mateixa influència i en els casos de llarga duració és l'únic remei per alliberar el cos de la càrrega. No és un petit avantatge el que els remeis anteriorment esmentats, novasurol i salirgan, fan possible, en la major part dels casos, de sortir-se'n sense sagnies ni ventoses.